

Rozsudek Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 16. února 2023 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Oberster Gerichtshof – Rakousko) – IEF Service GmbH v. HB

(Věc C-710/21 ⁽¹⁾, IEF Service)

(„Řízení o předběžné otázce – Sociální politika – Ochrana zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele – Směrnice 2008/94/ES – Článek 9 odst. 1 – Podnik, který má sídlo v jednom členském státě a nabízí své služby v jiném členském státě – Zaměstnanec, který má bydliště v tomto jiném členském státě – Práce vykonávaná v členském státě, kde má sídlo zaměstnavatel tohoto zaměstnance, a každý druhý týden v členském státě, kde má zaměstnanec bydliště – Určení členského státu, jehož záruční instituce je příslušná pro úhradu nesplacených mzdových pohledávek“)

(2023/C 127/14)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberster Gerichtshof

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: IEF Service GmbH

Odpůrce: HB

Výrok

Článek 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele

musí být vykládán v tom smyslu, že

při určování členského státu, jehož záruční instituce je příslušná k úhradě nesplacených pohledávek zaměstnanců, je třeba mít za to, že zaměstnavatel, který se ocitne v platební neschopnosti, neprovozuje činnosti na územích nejméně dvou členských států ve smyslu tohoto ustanovení, pokud je v pracovní smlouvě dotyčného zaměstnance sjednáno, že hlavní náplň jeho činnosti i obvyklé místo výkonu jeho práce se nachází v členském státě, kde má zaměstnavatel sídlo, ale zaměstnanec vykonává ve stejném časovém rozsahu své povinnosti na dálku z jiného členského státu, kde má trvalé bydliště.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 165, 19.4.2022.

Rozsudek Soudního dvora (desátého senátu) ze dne 16. února 2023 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle – Nizozemsko) – L.

G. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Věc C-745/21 ⁽¹⁾, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Dítě nenarozené v době podání žádosti o azyl))

(„Řízení o předběžné otázce – Azylová politika – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Článek 6 odst. 1 – Nejlepší zájem dítěte – Článek 16 odst. 1 – Závislá osoba – Článek 17 odst. 1 – Diskreční ustanovení – Provedení členským státem – Státní příslušnice třetí země, která je v době podání své žádosti o mezinárodní ochranu těhotná – Manželství – Manžel, jemuž byla přiznána mezinárodní ochrana v dotčeném členském státě – Rozhodnutí zamítnout vyřízení žádosti a přemístit žadatelku do jiného členského státu považovaného za příslušný pro tuto žádost“)

(2023/C 127/15)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: L.G.

Žalovaný: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Výrok

- 1) Článek 16 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států,

musí být vykládán v tom smyslu, že

se nepoužije v případě, že existuje vztah závislosti buď mezi osobou žádající o mezinárodní ochranu a jejím manželem/manželkou, který/která oprávněně pobývá v členském státě, v němž byla podána žádost o tuto ochranu, nebo mezi nenarozeným dítětem tohoto žadatele a tímto manželem, který je rovněž otcem tohoto dítěte.

- 2) Článek 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby právní předpisy členského státu ukládaly příslušným vnitrostátním orgánům povinnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu podanou státní příslušnicí třetí země, která byla v době podání své žádosti těhotná, ze samotného důvodu nejlepšího zájmu dítěte, přestože kritéria stanovená v člácích 7 až 15 tohoto nařízení určují jako příslušný pro tuto žádost jiný členský stát.

(¹) Úř. věst. C 138, 28.3.2022.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 16. února 2023 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Sądu Apelacyjnego w Warszawie – Polsko) – T.C., Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny

(Věc C-638/22 PPU (¹), Rzecznik Praw Dziecka a další (Odklad rozhodnutí o navrácení))

(„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Mezinárodní únos dítěte – Haagská úmluva z roku 1980 – Nařízení (ES) č. 2201/2003 – Článek 11 – Žádost o navrácení dítěte – Pravomocné rozhodnutí, kterým se nařizuje navrácení dítěte – Právní předpisy členského státu, které stanoví odklad výkonu tohoto rozhodnutí přiznaný ze zákona v případě žádosti podané některými vnitrostátními orgány“)

(2023/C 127/16)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Účastníci původního řízení

Žalobci: T.C., Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny

za účasti: M.C., Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu